

Na druhý den jsme exponát, v pořádku a nezničený letem, umístili na výstavní místo a mně konečně mohl spadnout ten obrovský kámen ze srdce.

„Zvládli jsme to! Neuvěřitelné! Ted’ už se jen kochat tím, co udělali druzí, a možná se tak trochu modlit...“

V pátek mě ještě čekala předváděčka modelace před publikem, ale to už bylo to nejmenší a už jsem si jen říkala, že mi to aspoň rychleji uteče do soboty, než se dozvíme první hodnocení.

Ráno jsme s kluky jeli do centra Birminghamu, abychom z toho taky něco měli a nebylo to jen o výstavišti a dortech. A vtom mi píše moje kamarádka Margherita, co vyrábí ty modelovací hmoty:

„Lucie, znám tvé hodnocení, chceš ho vědět?“

„Jasně, že chci. To je jasné!“

Poslala mi fotografii a na ní bylo zlaté hodnocení za práci. Nemohla jsem tomu uvěřit a skoro se rozbrečela. A ted’ už jen čekat na neděli, jak se umístím celkově.

Byla neděle. Od čtyř hodin se vyhlášovaly výsledky. Měla jsem knedlík v krku a třásla se mi kolena. Tolik jsem se chtěla dobře umístit. Tak moc by to pro mě po tom všem znamenalo. Když přišla na řadu moje kategorie, stála jsem u židle, o kterou jsem se opírala, protože jsem skoro nebyla schopná stát na nohou. A začalo vyhlásování. Třetí místo, nic, druhé místo, taky někdo jiný, a to jsem si říkala: „No tak nic! Zase to nevyšlo...“

A najedou: „První místo Lucie Charvátová!“

Vyskočila jsem radostí snad půl metru do vzduchu a zavýskla na celý výstavní prostor. Pospíchala jsem pro ocenění.

„Povedlo se to! Konečně jsem prolomila kletbu Birminghamu a vyhrála!“

Celkově jsem vyhrála ve své kategorii na největší dortové soutěži světa! Navíc jsem to vše mohla sdílet se svým mužem a Matýskem, kteří celou dobu stáli při mně. I díky nim jsem to takto úspěšně zvládla. Byli pro mě obrovskou motivací a dávali mi sílu k tomu vše zvládnout a dotáhnout do posledního detailu. Byl to sen.